

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **SLOT Group, a.s.**, se sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary, zast. JUDr. Pavlem Dejlem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, proti rozhodnutím ministra financí ze dne 28. 1. 2014, č. j. MF-78024/2013/34-RK, č. j. MF-84000/2013/34-RK, č. j. MF-84002/2013-34-RK, č. j. MF-84003/2013/34-RK a č. j. MF-84005/2013/34-RK, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2015, č. j. 11 Af 15/2014 – 59,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2015, č. j. 11 Af 15/2014 – 59, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byly zamítnuty její žaloby proti rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Napadenými rozhodnutími zamítl ministr financí rozklady stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí žalovaného, kterými byla zrušena dříve vydaná rozhodnutí o povolení k provozování loterie a jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), na území statutárních měst Brno a Kladno. Správní řízení o

zrušení povolení byla zahájena podle § 43 odstavec 1 zákona o loteriích. Důvodem byla skutečnost, že vydaná povolení byla ve čtyřech případech v rozporu s obecně závaznou vyhláškou statutárního města Brna č. 18/2011, o regulaci provozu loterií a jiných podobných her, a v jednom případě s obecně závaznou vyhláškou statutárního města Kladna č. 46/13, o určení míst pro provozování videoloterních terminálů dle § 2 písm. l) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, na území města Kladna. Řízení byla zahájena v návaznosti na nález Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/13, kterým Ústavní soud zrušil přechodné ustanovení čl. II bodu 4. zákona č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 300/2011 Sb.“ a „nález ÚS k přechodnému ustanovení“).

[2] Stěžovatelka se proti rozhodnutím ministra bránila žalobami. Městský soud žaloby zamítl. Dovedil, že žalovaný posoudil věc správně a v souladu se zákonem. Odkázal na judikaturu Ústavního soudu, z níž plyne pravomoc obcí regulovat loterie a jiné podobné hry a naopak povinnost žalovaného k takovým obecně závazným vyhláškám přihlížet a přistupovat ke zrušení vydaných povolení podle § 43 zákona o loteriích. Odmítl, že by stěžovatelka v nynější věci měla jakékoliv legitimní očekávání. Neztotožnil se ani s tím, že by žalovaný pochybil, když stěžovatelku upozornil na možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí společně s oznámením o zahájení správního řízení. Podklady pro vydání rozhodnutí existovaly již v okamžiku zahájení správního řízení. K žádnému doplnění dokazování nedošlo. Přípis města Kladna nelze považovat za podklad, se kterým by měl být účastník seznámen, neboť nic nového do věci nepřinesl. Listina základních práv EU se na nynější věc neaplikuje, protože se zde vůbec neuplatní právo EU.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku městského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost, v níž uplatňuje stížnostní důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[4] Soud nesprávně posoudil především stěžejní právní otázku existence legitimního očekávání stěžovatelky založeného přechodným ustanovením v čl. II bodu 4. zákona č. 300/2011 Sb., podle kterého neměl žalovaný přistoupit do 31. 12. 2014 ke zrušení vydaných povolení z důvodu rozporu s obecně závaznými vyhláškami. Ve zjevném rozporu s ustálenou rozhodovací praxí Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) a rovněž Ústavního soudu týkající se aplikace a interpretace principu ochrany legitimního očekávání, který je nedílnou součástí Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), práva EU a rovněž českého práva, dospěl k právnímu závěru, že nález ÚS k přechodnému ustanovení nepředstavuje nezákonný a protiústavní zásah do stěžovatelčina legitimního očekávání založeného zákonem. To za situace, kdy bylo dané přechodné ustanovení zrušeno bez poskytnutí přechodného nebo přípravného období či přiměřené náhrady. K tomu stěžovatelka podrobně rozebírá přijetí zákona č. 300/2011 Sb., nález ÚS k přechodnému ustanovení, čl. 1 Protokolu 1 k Úmluvě, včetně judikatury ESLP, podle kterých může dojít k zásahu do legitimního očekávání i nepředvídatelným rozhodnutím soudu, a judikaturu Ústavního soudu k ochraně dobré víry založené právním předpisem. Z toho dovozuje, že

pokračování

nález ÚS k přechodnému ustanovení je nezákonný a vzhledem k okolnostem zcela nepřiměřený.

[5] Poukázala na to, že si je vědoma rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2015, č. j. 6 As 285/2014 – 32, publ. pod č. 3194/2015 Sb. NSS, ve věci žalobce SYNOT TIP, a.s. (dále jen „rozsudek SYNOT TIP“). Ačkoliv se šestý senát vyjádřil, že závěr v nálezu ÚS k přechodnému ustanovení, že ani očekávání založené zákonem nemusí být za určitých okolností legitimní, zní vskutku neuvěřitelně, přesto jej ospravedlnil naprosto nedostatečným konstatováním o kontextu daném sérií předchozích nálezů Ústavního soudu, uznávajících ústavně garantované právo obcí na samosprávu v oblasti regulace výherních hracích přístrojů, včetně interaktivních videoloterních terminálů. Tento závěr je však zjevně nesprávný s ohledem na nezákonnost nálezu ÚS k přechodnému ustanovení.

[6] Stěžovatelka také poukázala na svou stížnost k ESLP, kterou učinila součástí žaloby. Argumentaci tam obsaženou činí stěžovatelka též argumentací obsaženou v kasační stížnosti.

[7] Soud nesprávně posoudil námitku, že nález ÚS k přechodnému ustanovení, jakož i napadená rozhodnutí správních orgánů přijatá v jeho důsledku, jsou v rozporu s právem EU, když dovodil, že předmětná věc nemá žádnou spojitost s právem EU. Ke stejnému závěru chybně došel i Nejvyšší správní soud v rozsudku SYNOT TIP. Tento právní závěr je v rozporu s judikaturou SDEU. Problematikou omezení provozování her obdobných sázkovým hrám vnitrostátním právním předpisem, který nestanoví (obdobně jako nález ÚS k přechodnému ustanovení) přechodné nebo přípravné období či náhradu provozovatelům takovýchto sázkových her, se zabýval z pohledu principů volného pohybu zboží a služeb a rovněž principu ochrany legitimního očekávání SDEU v rozsudku ze dne 11. 6. 2015, Berlington Hungary a další, C-98/14, ECLI:EU:C:2015:386 (dále jen „rozsudek Berlington Hungary“). SDEU odmítl námitku nedostatku pravomoci zabývat se předběžnými otázkami odůvodněnou tím, že spor v řízení před maďarským soudem nevykazuje vzhledem k neexistenci příhraničního prvku žádnou vazbu s právem EU. SDEU uvedl, že část klientely žalobců tvořili občané jiných členských států EU a že nelze vyloučit, že provozovatelé sázkových her usazení na území jiných členských států EU, než Maďarska, měli nebo mají zájem provozovat sázkové hry v Maďarsku. V rozsudku SDEU mimo jiné dovodil, že pokud vnitrostátní zákonodárce ruší povolení umožňující jejich držitelům výkon podnikatelské činnosti, musí v jejich prospěch stanovit dostatečně dlouhé přechodné období, jež jim umožní přizpůsobit se nebo zavést systém přiměřené náhrady.

[8] Soud v důsledku nesprávného posouzení otázky týkající se existence stěžovatelčina legitimního očekávání dospěl k nesprávnému právnímu závěru, že zrušení přechodného ustanovení zákona č. 300/2011 Sb. ve spojení s existencí příslušných obecně závazných vyhlášek obcí bylo důvodem pro zrušení příslušných rozhodnutí o povolení sázkových her podle § 43 odst. 1 zákona o loteriích.

[9] V oznámeních o zahájení tří správních řízení, v nichž byla vydána rozhodnutí o zrušení povolení č. j. MF-60496/2013/34, potvrzené rozhodnutím ministra č. j. MF-78024/2013/34-RK (dále jen „správní řízení I.“), č. j. MF-58758/2013/34, potvrzené

rozhodnutím ministra č. j. MF-84002/2013/34-RK (dále jen „správní řízení II.“) a č. j. 58772/2013/34, potvrzené rozhodnutím ministra č. j. MF-84005/2013/34-RK (dále jen „správní řízení III.“), uvedl žalovaný dva důvody pro zahájení správních řízení, a to údajný rozpor povolení s obecně závaznými vyhláškami a zrušení přechodného ustanovení zákona č. 300/2011 Sb. Nijak však nespecifikoval, v čem konkrétně měl tento rozpor spočívat, ani to, jaký je vztah mezi těmito dvěma důvody. Nejasnosti ohledně důvodů pro zahájení správních řízení navíc prohlubují vzájemně si odporující tvrzení žalovaného o okolnostech odůvodňujících jeho postup podle § 43 odst. 1 zákona o loteriích, kdy na jedné straně tvrdí, že důvodem pro zahájení řízení a následné zrušení povolení je rozpor s vyhláškami, zatímco na jiném místě, že jde o rozpor s nálezem ÚS k přechodným ustanovením. V oznámení o zahájení správního řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí o zrušení povolení č. j. MF-60367/2013/34, potvrzené rozhodnutím ministra č. j. MF-84003/2013/34-RK (dále jen „správní řízení IV.“), uvedl žalovaný kromě dvou shora uvedených důvodů ještě třetí důvod, a to údajný rozpor provozování sázkových her s § 17 odst. 11 zákona o loteriích, neboť příslušná provozovna se nachází v sousedství zdravotnického zařízení, jmenovitě lékárny. V oznámení o zahájení správního řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí o zrušení povolení č. j. MF-60372/2013/34, potvrzené rozhodnutím ministra č. j. MF-84000/2013/34-RK (dále jen „správní řízení V.“), uvedl žalovaný kromě dvou shora uvedených důvodů ještě třetí důvod, a to že loterie a jiné podobné hry provozované na adrese Cejl 37/62, Brno, jsou provozovány v rozporu s § 50 odst. 5 zákona o loteriích (v tzv. chráněné budově podle § 17 odst. 11). Ustanovení § 17 odst. 11 však bylo zrušeno s účinností od 1. 1. 2012, tedy před vydáním oznámení o zahájení správních řízení IV. a V. S ohledem na obecná, nepřesvědčivá a vzájemně si odporující nebo nesrozumitelná tvrzení ohledně důvodů pro zahájení předmětných správních řízení je třeba shledat nepřezkoumatelnost oznámení o zahájení řízení, a proto nemohla zahájení řízení vyvolat.

[10] Zrušení přechodného ustanovení zákona č. 300/2011 Sb. nálezem ÚS k přechodnému ustanovení nemohlo být ze shora uvedených důvodů důvodem pro zrušení rozhodnutí podle § 43 odst. 1 zákona o loteriích.

[11] Městský soud také nesprávně posoudil namítanou nemožnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr. ř.“). Stěžovatelka poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS, ve věci DELTAX Systems a. s. (dále jen „rozsudek DELTAX Systems“), ze kterého vyplývá, že nepostačí dát takovou možnost toliko v oznámení o zahájení správního řízení. V oznámeních o zahájení řízení žalovaný vyzval jednak k navržení důkazů, k vyjádření se ve věci nebo k učinění jiných návrhů či úkonů, a zároveň i k vyjádření se ke všem podkladům pro rozhodnutí, to vše v jedné a téže lhůtě. Současně v těchto oznámeních žalovaný vyzval dotčené obce, tj. statutární město Kladno a statutární město Brno, podle § 136 odst. 3 spr. ř., aby ve stejné lhůtě poskytly veškeré informace důležité pro rozhodnutí ve věci samé, a to zejména informace týkající se jakýchkoli úprav stávající regulace loterií a jiných podobných her na jejich území. Statutární město Kladno tak ve správním řízení I. učinilo, když ve stanovené lhůtě doručilo své vyjádření, v rámci kterého mj. upřesnilo adresy, na kterých je sázková hra na jeho území provozována. Z výše uvedeného je zjevné, že žalovaný ke dni doručení oznámení o

pokračování

zahájení řízení neměl (resp. nemohl vědět, že má) všechny podklady pro rozhodnutí ve věci samé. Ke dni doručení oznámení o zahájení řízení stěžovatelce nemohlo být a nebylo zřejmé, k jakým podkladům se měla možnost ve stanovené lhůtě vyjádřit. Nezákonnost je zřejmá i z postupu ve správním řízení V., ve kterém na základě námitek stěžovatelky žalovaný učinil novou výzvu k seznámení se s podklady pro rozhodnutí poté, co byly shromážděny veškeré podklady pro rozhodnutí. Nebylo jí ani umožněno vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ministra o rozkladech. Městský soud až *ex post* zhodnotil, že spis nebyl žádným způsobem doplňován. Tento závěr však bylo možné učinit až v době vydání rozhodnutí a ne v době zahájení správních řízení. I pokud by stěžovatelka využila možnosti nahlédnout do spisu, nemohla by zjistit, zda je či není v dané době kompletní a opakované nahlížení by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení. Navíc ve správním řízení I. byl spis doplněn, proto není pravda, že by k žádnému doplnění nedošlo, jak uvedl městský soud. Obdobné pak platí pro řízení o rozkladu.

[12] V poslední řadě je rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Stěžejní námitkou stěžovatelky v žalobě byla námitka porušení legitimního očekávání. Na podporu argumentace učinila součástí svých žalobních důvodů argumenty a skutečnosti obsažené ve stížnosti k ESLP. Městský soud se odvolal pouze na nálezy ÚS k přechodnému ustanovení a rozsudek SYNOT TIP, aniž by se jakýmkoliv způsobem vyjádřil, zda přihlédl k podrobné argumentaci stěžovatelky ve stížnosti ESLP a jak se s ní vypořádal. Dále se nijak nevyjádřil k řádně uplatněné námitce, že oznámení o zahájení řízení nelze považovat za řádná ve smyslu § 46 odst. 1 spr. ř. Oproti tomu se městský soud zabýval údajnou námitkou, že § 43 odst. 1 zákona o loteriích nedopadá na posuzovanou situaci. Takovou námitku však stěžovatelka nevznášela a zřejmě byla převzata z jiného odůvodnění v jiné obdobné věci. Městský soud také přezkoumal nepřezkoumatelná rozhodnutí ministra o rozkladech, když konstatoval, že se vyčerpávajícím způsobem ke všem namítaným skutečnostem vyjádřil. Opomněl však, že se například zcela nedostatečně vyjádřil k námitce týkající se odlišných tvrzení žalovaného ohledně legitimního očekávání založeného přechodným ustanovením zákona č. 300/2011 Sb.

[13] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud předložil SDEU žádost o posouzení předběžných otázek souvisejících s možným omezením volného pohybu služeb a zboží a dále navrhl, aby zrušil jak napadený rozsudek městského soudu, tak i napadená rozhodnutí žalovaného.

[14] Žalovaný v replice ke kasační stížnosti uvedl, že se s rozsudkem městského soudu zcela ztotožňuje a domnívá se, že je přezkoumatelný, neboť soud se vypořádal se všemi argumenty stěžovatelky. Poukázal též na nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2005, sp. zn. I. ÚS 729/2000, podle něhož není třeba vyžadovat podrobnou odpověď na každý argument účastníka.

[15] Pokud jde o vady při zahájení řízení, pak u správních řízení IV. a V. okolnost, že se dané provozovny nacházely v sousedství chráněných budov podle § 17 odst. 11 zákona o loteriích ve znění účinném do 31. 12. 2011, resp. podle § 50 odst. 5 ve znění účinném od 1. 1. 2012, považuje za zákonný důvod pro zahájení správního řízení. Žalovaný změnil svou správní praxi, když zprostředkovaně přes § 4 odst. 2 zákona o loteriích začal aplikovat institut chráněných budov a jejich sousedství dle § 17 odst. 11 ve znění účinném do 31. 12.

2011. Tato změna navázala na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, ze které vyplynula prioritní zájmu obcí na ochraně jejich veřejného pořádku před legitimním očekáváním provozovatelů. V rámci aplikace § 43 zákona o loteriích dochází ve správním řízení k poměřování jednotlivých zájmů, práv a povinností. Stěžovatelčina argumentace ohledně nesrozumitelnosti, rozporuplnosti a obecnosti oznámení o zahájení řízení je nepodložená a ryze účelová. Řízení byla zahájena řádně, a proto vyvolávala právní účinky.

[16] Žalovaný nepostupoval protiústavně. Stěžovatelka si musela být i v minulosti vědoma možnosti jeho postupu podle § 43 odst. 1 zákona o loteriích. Žalovanému ani jeho ministrovi nepřísluší posuzovat rozhodovací činnost Ústavního soudu. Je povinen zrušit vydaná povolení o provozování loterie nebo jiné podobné hry nejen v případě, kdy vyjdou dodatečně najevo skutečnosti, pro které ji nebylo možno povolit, ale také tehdy, pokud tyto skutečnosti nastanou i po vydání povolení.

[17] Pokud jde o údajné porušení možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 spr. ř., zcela se ztotožňuje s vypořádáním, které k této otázce učinil městský soud.

[18] Podle čl. 26 odst. 2 Listiny základních práv a svobod může zákon stanovit podmínky a omezení pro výkon určitých povolání nebo činností. Zákon o loteriích tak činí v § 50 odst. 4, který umožňuje obcím vymezit místa, kde lze provozovat loterie nebo jiné obdobné hry, nebo kde je jejich provoz zakázán, aniž by tato možnost byla vázána na jakékoliv další podmínky. Žalovaný musí přistupovat ke zrušení povolení, která jsou v rozporu s takto vydanými obecně závaznými vyhláškami, neboť jinak by porušoval právo obcí na samosprávu. K principu proporcionality se vyjádřil Ústavní soud v nálezu ÚS k přechodnému ustanovení tak, že si provozovatelé museli být vědomi rizika, že jejich sféra může být dotčena v důsledku přijetí, změny či zrušení právních předpisů, včetně podzákonných. Princip proporcionality aplikoval i žalovaný, když posoudil stěžovatelčino právo na podnikání a právo obcí na samosprávu a dospěl k závěru, že právo stěžovatelky je oslabeno § 43 odst. 1 zákona o loteriích, kterého si musela být vědoma.

[19] Rozsudek SDEU Berlington Hungary se týká rozdílné věci. Česká úprava nezavedla zrušení loterií a jiných podobných her ze zákona s okamžitou účinností. Povolení jsou rušena na základě obecně závazných vyhlášek obcí, a to vždy po vyhodnocení jejich obsahu a účelu. Řízení jsou vedena podle spr. ř. a až do doby právní moci zrušujícího rozhodnutí mohou provozovatelé dané hry provozovat. Z bodu 80. daného rozsudku také vyplývá, že je věcí národního soudu, aby posoudil, zda je vnitrostátní právní úprava v souladu se zásadami právní jistoty a legitimního očekávání. Hospodářský subjekt nemůže spoléhat na to, že nedojde k legislativním změnám, může pouze zpochybnit způsob jejich přijetí. Podle judikatury SDEU se také nelze dovolávat ochrany legitimního očekávání v případě, že je daný subjekt s to přijetí opatření předjímat a toto opatření je později přijato. Žalovaný by mohl vnitrostátní úpravu neaplikovat v případě konkrétního rozporu předpisu s unijním právem. Závěr, že by tomu tak v případě zákona o loteriích bylo, však prozatím žádný soud neučinil.

pokračování

[20] Žalovaný také není schopen ovlivnit, zda obec pojme do obecně závazné vyhlášky přechodná ustanovení. Nepřísluší mu posuzovat jejich nezákonnost či nepředvídatelnost a musí je jako právní předpis aplikovat. Dozor vykonává Ministerstvo vnitra, které je oprávněno navrhnout Ústavnímu soudu jejich zrušení. Přezkum zákonnosti obecně závazných vyhlášek je tedy zaručen.

[21] Závěrem proto navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je řádně zastoupena (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je částečně důvodná.

III.A Nepřezkoumatelnost rozsudku

[23] V první řadě se soud musel zabývat namítanou nepřezkoumatelností. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že by k ní byl povinen soud přihlédnout i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[24] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívá nepřezkoumatelnost rozhodnutí v nedostatku důvodů rozhodnutí, nesrozumitelnosti nebo jiné vadě řízení, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Argumentace stěžovatelky směřuje k prvnímu z uvedených důvodů, neboť namítá, že se městský soud řádně nevypořádal s jejími námitkami.

[25] Nejvyšší správní soud se však zaměřil i na přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, neboť stěžovatelka namítá, že nepřezkoumatelná byla již jeho rozhodnutí. Jak Nejvyšší správní soud judikoval, například v rozsudku ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91: „*Přezkoumal - li Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného, které pro absenci odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatížil vadou nepřezkoumatelnosti rovněž své rozhodnutí.*“ Bylo-li by tedy shledáno nepřezkoumatelné rozhodnutí žalovaného, bylo by zpravidla nadbytečné se samostatně zabývat přezkoumatelností rozhodnutí městského soudu, neboť ta by byla bez dalšího vyloučena.

[26] Pokud jde o nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí, tu stěžovatelka spatřuje v tom, že se v nich ministr dostatečně nevypořádal s odlišnými tvrzeními žalovaného a odkazuje konkrétně na správní řízení I. Ze správního spisu vyplývá, že zmiňovaná námitka stěžovatelky spočívala v poukazu na to, že žalovaný v řízení před Ústavním soudem, které

skončilo vydáním nálezu ÚS k přechodnému ustanovení, uvedl, že přechodné ustanovení zákona č. 300/2011 Sb. legitimně řeší intertemporální problém související s vyvážením protichůdných ústavně chráněných zájmů (práva na samosprávu a ochrany vlastnického práva a práva podnikat) a zároveň chrání legitimní očekávání provozovatelů her. Ministr k tomu v rozhodnutí o rozkladu uvedl, že tato argumentace je s ohledem na závěry uvedené v nálezu ÚS k přechodnému ustanovení bezpředmětná. Shodné vypořádání je i v dalších napadených rozhodnutích.

[27] Nejvyšší správní soud neshledává na tomto vypořádání nic nesrozumitelného, byť je stručné. Pokud Ústavní soud ve svém nálezu autoritativně neshledal určité argumenty žalovaného vznesené v rámci řízení před ním jako relevantní, pak žalovanému těžko zbývalo co jiného, než tyto závěry Ústavního soudu respektovat. V rámci vypořádání mohl maximálně konstatovat, že docházel k obdobným závěrům jako stěžovatelka, ale Ústavní soud byl jiného názoru. Toto vypořádání tedy považuje Nejvyšší správní soud za srozumitelné. Jiné námitky ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného nebyly vznášeny a ani soud žádné jiné vady v rozsahu, ve kterém by bránily soudnímu přezkumu, v rozhodnutí žalovaného neshledal.

[28] Další námitky směřují do přezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu. V první řadě jde o námitku, že stěžovatelka učinila součástí svých žalob také argumentaci obsaženou v její stížnosti k ESLP, se kterou se městský soud nevypořádal.

[29] Soud ověřil, že stěžovatelka skutečně učinila součástí svých žalob i tvrzení a argumenty obsažené ve stížnosti k ESLP. Tuto stížnost k žalobě také připojila. Stížnost k ESLP obsahuje podrobnou argumentaci k námitce vyjádřené rámcově již v samotné žalobě, týkající se porušení práva vlastnit majetek ve smyslu čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě v souvislosti s legitimním očekáváním nabytí majetku a porušení principu právního státu. Tento způsob rozvinutí žalobní argumentace považuje Nejvyšší správní soud za možný, neboť stěžejní námitka je obsažena v žalobě a stížnost k ESLP představuje pouze její rozvinutí. Nejedná se tedy o nepřípustný žalobní bod, kterým je pouhý odkaz na dříve podané odvolání proti správnímu rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Afs 125/2004 – 43).

[30] Ohledně těchto námitek vyjádřených v žalobě vyšel městský soud z dosavadní judikatury Ústavního soudu z odůvodnění nálezu ÚS k přechodnému ustanovení, ve kterém Ústavní soud dospěl k závěru, že u provozovatelů videoloterních terminálů nelze hovořit o legitimním očekávání spočívajícím v očekávání, že jejich činnost nebude přinejmenším po určitou dobu regulována prostřednictvím obecně závazných vyhlášek obcí. Je tedy pravdou, že městský soud nereagoval na podrobnou argumentaci stěžovatelky týkající se možného porušení Úmluvy, respektive Protokolu č. 1 k ní. S ohledem na vázanost soudů nálezem Ústavního soudu, jak je pojednáno dále v bodech [38] až [42] tohoto rozsudku, by se nicméně jen těžko mohl od závěrů v nálezu Ústavního soudu odchýlit. Městský soud tedy na příslušné žalobní námitky odpověděl tím způsobem, že touto otázkou se Ústavní soud již zabýval a neshledal, že by došlo k porušení namítaných práv. V této situaci nepovažuje Nejvyšší správní soud rozsudek v tomto směru za nepřezkoumatelný, když povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí nemůže být pojmána tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každé

pokračování

jednotlivé tvrzení účastníka řízení (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, či ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09). Nejvyšší správní soud proto nepovažuje tento postup městského soudu za nezákonný.

[31] Dále stěžovatelka uvedla, že se městský soud nijak nevyjádřil k řádně uplatněné námitce, že oznámení o zahájení řízení nelze považovat za řádná ve smyslu § 46 odst. 1 spr. ř. V tomto bodu jí dává Nejvyšší správní soud za pravdu.

[32] V žalobách [čl. III. bod 1) podaných žalob] stěžovatelka namítala, že oznámení o zahájení správního řízení nemohlo vyvolat účinky z důvodů, které jsou popsány v bodu [9] tohoto rozsudku u správních řízení I. až III. Pokud jde o výtky specifické pro správní řízení IV. a V., tyto byly obsaženy až v souhrnném vyjádření stěžovatelky ze dne 23. 4. 2015. Městský soud se k tomuto žalobnímu bodu nijak nevyjádřil. Zde ani nelze dovodit, že by městský soud vystavěl samostatnou argumentaci k této otázce, která by obstála i při výslovném nevypořádání argumentů stěžovatelky, jako tomu bylo u otázky legitimního očekávání a právního státu.

[33] Nad rámec nepřezkoumatelnosti vytýkané stěžovatelkou shledal Nejvyšší správní soud, že městský soud se nevypořádal ještě s další námitkou stěžovatelky, která byla znovu uplatněna v řízení o kasační stížnosti. V žalobách stěžovatelka na konci části věnované nemožnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí namítala, že ministr žalované před vydáním rozhodnutí o rozkladu žádným způsobem nevyzval stěžovatelku, aby se vyjádřila k podkladům pro rozhodnutí o rozkladu podle § 36 odst. 3 spr. ř., případně aby navrhla jejich doplnění. Městský soud se však věnoval pouze námitkám souvisejícím s vadami prvostupňového řízení, aniž se zabýval tím, zda ministr v řízení o rozkladu stěžovatelku vyzval podle § 36 odst. 3 spr. ř. k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí, pokud ne, zda měl povinnost tak učinit, a pokud ano, jaký by měla tato vada vliv na zákonnost.

[34] Z napadeného rozsudku tak nelze seznat, jak na shora uvedenou žalobní argumentaci městský soud nahlížel, tj. zda tyto námitky považoval za důvodné či nedůvodné. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44 (publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS): *„není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. [...]“* Citovaným nedostatkem napadený rozsudek trpí, proto kasační námitka nepřezkoumatelnosti ve vztahu k otázce toho, zda byla správní řízení řádně zahájena, a zda měl ministr vyzvat před rozhodnutím o rozkladu k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí, je důvodná.

[35] Pokud jde o námitku stěžovatelky, že městský soud vypořádal nevznesenou námitku, že § 43 odst. 1 zákona o loteriích nedopadá na posuzovanou situaci, lze jí dát za pravdu. Nicméně tato vada neměla v dané věci žádný dopad na zákonnost rozsudku, neboť neměla žádný vliv na jeho zamítavý výrok a není proto důvod pro tuto vadu rozsudek rušit. Nicméně s ohledem na to, že rozsudek je rušen z důvodu nepřezkoumatelnosti

uvedené v bodu [32], je zcela na místě, aby se městský soud v novém rozsudku této vady vyvaroval.

[36] Ačkoliv Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozsudek městského soudu je částečně nepřezkoumatelný, nebrání tato skutečnost přezkumu rozsudku z pohledu dalších kasačních námitek napadajících skutkové a právní závěry, které jsou oddělitelné od nepřezkoumatelné části rozsudku (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS).

III.B Zásah do principu ochrany legitimního očekávání

[37] Stěžejní námitkou stěžovatelky je, že nález ÚS k přechodnému ustanovení zasáhl do jejího legitimního očekávání, že bude alespoň po dobu stanovenou přechodným ustanovením k zákonu č. 300/2011 Sb. oprávněna provozovat videoloterní terminály v místech, na která se vztahují vydaná rozhodnutí, a proto je nezákonný.

[38] Stěžovatel nicméně neuvádí, jakým způsobem měl městský soud a nyní i Nejvyšší správní soud nález ÚS k přechodnému ustanovení neaplikovat.

[39] Nález ÚS k přechodnému ustanovení byl vydán podle čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy, podle kterého je Ústavní soud oprávněn rozhodovat o zrušení zákonů nebo jejich jednotlivých ustanovení, jsou-li v rozporu s ústavním pořádkem. V dané věci tedy Ústavní soud nejednal pouze jako obecný ochránce ústavnosti (čl. 83 Ústavy), ale jako negativní zákonodárce, který je oprávněn s konečnou platností posoudit, zda je či není určitý zákon nebo jeho ustanovení v rozporu s ústavním pořádkem a v případě shledání nesouladu je oprávněn jej zrušit k datu, které určí. Daný zákon pak přestává být k uvedenému datu součástí právního řádu, a tudíž nemůže zakládat žádné právní účinky, a to právě z důvodu autoritativně shledané protiústavnosti. Zákon či jeho ustanovení je zrušeno přímo výrokem Ústavního soudu, proti němuž by se obecný soud musel vymezit.

[40] Závazností nálezu Ústavního soudu pro obecné soudy se podrobně Ústavní soud zabýval v nálezu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05. V něm zdůraznil, že z čl. 89 odst. 2 Ústavy vyplývá obecným soudům povinnost rozhodovat v souladu s právním názorem vysloveným Ústavním soudem v jeho nálezech, jinými slovy povinnost sledovat „*ratio decidendi*“, tj. vyložené a aplikované nosné právní pravidlo (rozhodovací důvod), o něž se výrok předmětného nálezu opíral. V nálezu pak rozlišil povinnost respektovat *ratio decidendi* nálezu Ústavního soudu v dalším řízení v té samé věci (smysl kasační) a povinnost následovat *ratio decidendi* Ústavního soudu v jiných, ale podobných, věcech (smysl precedenční). Pokud jde o kasační závaznost, pak k ní Ústavní soud uvedl: „*Pravidlo, že proti nálezu Ústavního soudu se nelze odvolat, má za následek, že nález Ústavního soudu představuje definitivní řešení ústavněprávních otázek v konkrétní věci, a proto musí být dotýčným obecným soudem věrně proveden a ústavněprávní výklad vyložený v nálezu Ústavního soudu jím musí být respektován bez ohledu na eventuální pochybnosti obecného soudu, zda je správný či fundovaný. Jak nasvědčuje doktrína formulovaná v nálezu III. ÚS 252/04 o konkurujících úvahách, Ústavní soud netvrdí, že je neomylný, ale trvá na tom, že v*

pokračování

jednotlivých případech je konečnost sporu nepostradatelným znakem spravedlivého procesu, a proto jako orgán s posledním slovem musí být jeho právní názor v konkrétní věci nepodmíněně respektován. Opačný názor by odporoval samotnému principu kasačního rozhodování.“

[41] Podle názoru Nejvyššího správního soudu je situace, kdy byl určitý právní předpis shledán jako protiústavní, v zásadě shodná se situací, kdy jde o nález Ústavního soudu v té samé věci, tedy o princip kasační. Stěžovatelka totiž ve své podstatě požaduje, aby obecné soudy aplikovaly konkrétní právní předpis, který byl Ústavním soudem zrušen, tedy aby znovu posoudily, zda skutečně protiústavní byl nebo nebyl. To navíc za situace, kdy se Ústavní soud výslovně i otázkou existence legitimního očekávání provozovatelů interaktivních videoloterních terminálů ve svém nálezu zabýval.

[42] Nejvyšší správní soud tedy v této situaci nemá ani prostor pro to, aby se případně od závěrů v nálezu ÚS k přechodnému ustanovení odchýlil tak, jak to Ústavní soud ve výjimečných případech připouští u precedenční závaznosti svých nálezů (viz body 67 až 71 nálezu sp. zn. IV. ÚS 301/05).

III.C Unijní prvek

[43] Stěžovatelka tvrdí, že městský soud chybně posoudil existenci unijního prvku, který by odůvodnil aplikaci Smlouvy o fungování Evropské unie a v souvislosti s tím i obecných principů práva EU. Odvolává se přitom zejména na rozsudek *Berlington Hungary*.

[44] V daném rozsudku ke své pravomoci SDEU mimo jiné uvedl: „*24 V této souvislosti je třeba připomenout, že takové vnitrostátní právní předpisy, jako jsou předpisy dotčené v původním řízení - které jsou použitelné bez rozdílu ve vztahu k maďarským státním příslušníkům i příslušníkům ostatních členských států - mohou spadat do působnosti ustanovení týkajících se základních svobod zaručených Smlouvou o FEU zpravidla pouze v rozsahu, v němž se použijí na situace mající souvislost s obchodem mezi členskými státy (v tomto smyslu viz rozsudky *Anomar a další*, C-6/01, EU:C:2003:446, bod 39, a *Garkalns*, C-470/11, EU:C:2012:505, bod 21). 25 V projednávané věci je z předkládacího rozhodnutí patrné, že část klientely žalobkyně v původním řízení tvořili občané Unie na dovolené v Maďarsku. ... 27 Kromě toho nelze v žádném případě vyloučit, že provozovatelé usazení na území jiných členských států, než je Maďarsko, měli nebo mají zájem otevřít herny na maďarském území (v tomto smyslu viz rozsudky *Blanco Pérez a Chao Gómez*, C-570/07 a C-571/07, EU:C:2010:300, bod 40, jakož i *Garkalns*, C-470/11, EU:C:2012:505, bod 21). 28 Soudní dvůr má za těchto podmínek pravomoc o položených otázkách rozhodnout.“*

[45] I v rozsudku *Berlington Hungary* tedy SDEU dovedl svou pravomoc právě s ohledem na, alespoň tvrzenou, existenci unijního prvku. V nyní posuzované věci jde o zrušení konkrétních povolení k provozování loterie a jiné podobné hry – 25 interaktivních videoloterních terminálů na území statutárních měst Brno a Kladno. Existence jakéhokoli přeshraničního prvku nebyla ze správního řízení patrna. Žádné takové tvrzení stěžovatelka

ani v žalobě neuvedla a ostatně jej neuvádí ani v kasační stížnosti, což by s ohledem na § 104 odst. 4 a § 109 odst. 5 s. ř. s. stejně nebylo možné.

[46] Navíc je třeba rozlišovat otázku aplikovatelnosti práva EU od přípustnosti předběžné otázky v takovéto věci. Je totiž již součástí ustálené judikatury SDEU, že pouze vnitrostátnímu soudu náleží, aby rozhodoval o nezbytnosti rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání svého rozsudku. SDEU takové rozhodnutí vydá, ledaže by bylo zřejmé, že položená otázka nemá žádný vztah ke sporu v původním řízení. K tomu v podrobnostech viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2015, č. j. 10 As 62/2015 – 170.

[47] Stěžovatelka nemá pravdu, pokud dovozuje aplikovatelnost práva EU na čistě vnitrostátní situace, jako je tomu v nynější kauze. Nejvyšší správní soud se proto plně shoduje se závěry ohledně nemožnosti aplikovat Listinu základních práv Evropské unie a další prameny práva EU při posuzování rušení povolení k provozování interaktivních videoloterních terminálů obsaženými v rozsudku SYNOT TIP a v rozsudku sp. zn. 10 As 62/2015.

III.D Nemožnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí

[48] Námitka týkající se nemožnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve správních řízeních I. až IV. není důvodná.

[49] Nejvyšší správní soud ze správních spisů zjistil, že ve správních řízeních II. a III. po zahájení řízení, když součástí oznámení o zahájení byla i výzva k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí, nebyly do spisu doplněny žádné dokumenty, kromě vyjádření stěžovatelky k zahájení řízení.

[50] Ve správním řízení I. byl kromě vyjádření stěžovatelky založen do spisu přípis statutárního města Kladno, ve kterém obecně sdělilo, že vydalo obecně závaznou vyhlášku č. 46/13, která již byla zmíněna v oznámení o zahájení správního řízení. Dále uvedlo 3 adresy, které mají provozovatelé špatně uvedeny, když pokud jde o zahájené správní řízení, týkalo se toto upozornění toho, že adresa „Sítná 3127“ je správně „náměstí Sítná 3127“. Z obecně závazné vyhlášky vyplynulo, že tato adresa je mezi povolenými provozovny, a proto žalovaný usnesením řízení ohledně přístroje na této adrese zastavil. V rozhodnutí o zrušení povolení není z uvedeného přípisu jakkoliv vycházeno, pouze je konstatována jeho existence.

[51] Ve správním řízení IV. nebyly kromě vyjádření účastníka doplněny žádné dokumenty, kromě vyjádření stěžovatelky. Přesto žalovaný přípisem ze dne 26. 6. 2013 sdělil, že došlo ke shromáždění všech podkladů pro rozhodnutí a stanovil znovu lhůtu pro vyjádření k nim na 14 dnů ode dne doručení dané výzvy. Existence této dodatečné výzvy nebyla promítnuta do textu rozhodnutí.

[52] Z uvedené rekapitulace je zřejmé, že námitka je zcela nedůvodná ohledně správního řízení IV., neboť v něm byla lhůta pro seznámení se s podklady pro rozhodnutí stanovena nově. Na tom nic nemění to, že tuto okolnost žalovaný v rozhodnutí výslovně nezmínil, když argumentoval tím, že bylo dostatečné vyzvat stěžovatelku společně s oznámením o

pokračování

zahájení řízení. Ve správních řízeních II. a III. je zřejmé, že nedošlo k žádnému doplnění spisu. Ve správním řízení I. sice byl spis doplněn o přípis statutárního města Kladna, který však žalovaný do rozhodnutí nijak nepromítl a nelze jej tedy ani považovat za podklad pro rozhodnutí.

[53] Stěžovatelka se odvolává na rozsudek Nejvyššího správního soudu DELTAX Systems, který ostatně aplikoval i městský soud. Městský soud má pravdu v tom, že v něm Nejvyšší správní soud rozhodl v tom smyslu, že není samo o sobě porušením § 36 odst. 3 spr. ř., pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhopat důkazy a činit jiné návrhy, a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí.

[54] Nicméně v nyní posuzované věci žalovaný postupoval odlišně, neboť na rozdíl od rozsudku DELTAX Systems stanovil stejnou lhůtu k činění návrhů důkazů, vyjádření se ve věci nebo jiných návrhů či úkonů, kterou stanovil i k možnému vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Skutečně tak mohla nastat situace, že by dotčený orgán podle § 136 odst. 2 spr. ř., tedy statutární město Brno nebo Kladno, využil daného práva a k věci se vyjádřil i třeba poslední den stanovené lhůty a stěžovatelka tak nemohla vědět do poslední chvíle, zda jsou podklady pro rozhodnutí skutečně úplné. V tomto směru považuje Nejvyšší správní soud postup žalovaného za vadný.

[55] Nicméně nikoliv každá vada řízení musí vést nutně ke zrušení rozhodnutí správního orgánu soudem. Je pravda, že správní soudy setrvale judikují v tom smyslu, že porušení § 36 odst. 3 části věty před středníkem spr. ř. představuje vždy vadu správního řízení (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 5. 2002, č. j. 7 A 22/2000-33, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015 – 40, publ. pod č. 3343/2016 Sb. NSS). Vady řízení jsou obecně důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu dle § 78 odst. 1 s. ř. s. Judikatura správních soudů se však přiklonila k závěru, že ne každá zjištěná vada správního řízení bude mít tyto následky. Důvodnost žaloby může mít za následek pouze taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011 - 101).

[56] V souvislosti s možností seznámit se s podklady pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 spr. ř. Nejvyšší správní soud shledal v rozsudku ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 As 87/2013-31, že pokud správní orgán neučiní o provedení některých důkazů záznam do spisu a nedá účastníku řízení možnost se před vydáním rozhodnutí k těmto podkladům vyjádřit, ale současně výrok napadeného rozhodnutí není opřen o tyto důkazy jako způsobilé ovlivnit závěry správního orgánu, jedná se sice o procesní pochybení, avšak o procesní pochybení, které nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ostatně i v rozsudku DELTAX Systems Nejvyšší správní soud konstatoval, že je třeba vždy zkoumat, zda poté, kdy účastník v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován či nikoli, a zda tak účastník měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit.

[57] Tím spíše je třeba dovodit, že pochybení žalovaného v tom směru, že nestanovil dvě odlišné lhůty, aniž by fakticky došlo k jakémukoliv doplnění dokazování nebo podkladů pro rozhodnutí, nemohlo mít na zákonnost jeho rozhodnutí vliv. Pokud by totiž

stěžovatelka využila možnosti dané jí žalovaným kdykoliv v průběhu stanovené lhůty, měla by k dispozici veškeré podklady pro rozhodnutí.

[58] Stěžovatelka navíc žádným způsobem nevysvětluje, jak jí případná nejistota ohledně toho, kdy budou podklady shromážděny, zasáhla do jejích práv. Již ve vyjádřeních k zahájení správních řízení se k podkladům pro rozhodnutí, tedy nálezu ÚS k přechodnému ustanovení i obecně závazným vyhláškám, vyjádřila. Žádné jiné podklady shromážděny nebyly a i pokud by tedy žalovaný postupoval ve správních řízeních I. až III. zcela správně a ona by práva seznámit se s podklady pro rozhodnutí využila, není vůbec zřejmé, jaký by to mělo na její práva vliv, neboť by nezískala možnost vyjádřit se k čemukoliv jinému než k tomu, k čemu se již vyjádřila.

IV. Závěr a náklady řízení

[59] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je částečně důvodná. Napadený rozsudek městského soudu proto dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je v souladu s ustanovením § 110 odst. 4 s. ř. s. právními závěry uvedenými v tomto rozsudku vázán. Bude se tedy muset vypořádat se vznesenými námitkami stěžovatelky týkajícími se tvrzeného vadného zahájení správních řízení a toho, že jí ministr v řízení o rozkladu neoznámil možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí.

[60] S ohledem na § 109 odst. 3 s. ř. s. byl zrušen nejen výrok I. napadeného rozsudku o zamítnutí žalob, ale spolu s ním i výrok II. o náhradě nákladů řízení, neboť je na výroku I. závislý. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne v souladu s § 110 odst. 3, větou první, s. ř. s. městský soud v novém rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu